

Primul carnaval

Omul este cineva și nimeni.

Își duce de ani fața lipită de cap și umbra cusută de picioare și nu a reușit încă să înțeleagă care dintre cele două cîntărește mai mult. Cîteodată simte un impuls nestăpînit de a le desprinde de corp, de a le agăța într-un cui și de a rămîne pe jos, ca o marionetă căreia o mîină miloasă i-a tăiat firele.

Cîteodată, oboseala anulează totul și nu condece posibilitatea de a înțelege că unicul mod adevărat de a-ți păstra rațiunea este de a te abandona unei fugi sălbatice pe calea nebuniei. Totul în jur este o perindare continuă de fețe, umbre și voci, persoane care nu își pun întrebări și acceptă pasiv o viață fără răspunsuri din cauza plictiselii sau a suferinței provocate de călătorie, mulțumindu-se să trimită cîte-o vedere stupidă din cînd în cînd.

Acolo unde se află se aude muzică, se văd corpuri care se mișcă, guri care surîd, se rostesc cuvinte, iar el stă printre ei, unul în plus pentru a satisface curiozitatea celui care va vedea zi de zi cum se decolorează și fotografia asta.

Bărbatul se reazemă de o coloană și se gîndește că sînt toți inutili.

În fața lui, în cealaltă parte a sălii, așezate una lîngă cealaltă la o masa de lîngă un vitraliu mare care dă către grădină se află două persoane, un bărbat și o femeie.

În lumina difuză, ea este subțire și suavă ca melancolia, are părul negru și ochii verzi, atît de luminoși și de mari încît îi vede de la depărtare. El n-are ochi decît pentru frumusețea

ei și îi vorbește la ureche, ca să poată fi auzit peste zgomotul muzicii. Se țin de mână, iar ea râde la vorbele partenerului, dînd capul pe spate sau ascunzîndu-și fața în scobitura umărului lui.

Cu puțin timp în urmă ea a întors capul, poate din cauza privirii fixe a bărbatului rezemat de coloană, căutînd originea unei ușoare stări de disconfort. Ochii lor s-au întîlnit, dar ai ei au trecut indiferenți peste fața lui, la fel și peste restul lumii care o înconjoară. A întors capul și a continuat să dăruiască miracolul acelor ochi bărbatului aflat alături de ea, care îi răspunde cu aceeași privire, impermeabilă la orice mesaj extern prezentei sale.

Sînt tineri, frumoși și fericiți.

Bărbatul rezemat de coloană se gîndește că, în curînd, cei doi vor muri.

Jean-Loup Verdier apăsă unul dintre butoanele de la telecomandă și, ca să nu respire gazele de eșapament în spațiul strîmt din garaj, nu porni motorul pînă cînd oblonul nu se deschise pe jumătate. Lumina farurilor mătură lent peretele de metal, înfigîndu-se apoi în ecranul negru al întunericului din fața sa. Puse pe *drive* schimbătorul automat de viteze și, cînd ușa se deschise pînă la capăt, începu să accelereze și ieși încet cu Mercedes-ul SLK afară. Apăsă butonul de închidere, ridicînd telecomanda deasupra capului, și, în timp ce aștepta zgomotul ușii închizîndu-se, privirea îi alunecă spre panorama care se deschidea în fața curții casei sale.

Monte-Carlo era un pat de ciment pe mare. Orașul aproape că nu mai avea formă, învăluit într-o ușoară ceață de abur care reflecta luminile aprinse seara. Puțin mai jos de locul unde era el se zăreau terenurile iluminate de la Country Club, teritoriu deja francez, unde probabil se antrena vreo stea a tenisului internațional, alături de degetul ridicat reprezentat de Parcul Saint-Roman, unul dintre cei mai înalți zgîrie-nori din oraș. Mai jos, către Cap d'Ail, sub fortăreața vechiului oraș, se ghicea cartierul Fontvieille, smuls apei metru cu metru, bucată cu bucată.

Aprinse concomitent o țigară și radiu, care era pe frecvența postului Radio Monte Carlo. În timp ce conducea mașina în sus pe rampa care ducea către șosea, deschise cu telecomanda poarta. O luă la stînga și începu să coboare încet către oraș, bucurîndu-se de aerul deja cald al sfîrșitului de mai.

La radio era *Pride*, un cântec al grupului U2, cu niște armonii inconfundabile de chitară ca acompaniament. Zimbi. Stefania Vassallo, DJ-ul care avea emisiune la ora aceea la Radio Monte Carlo, făcuse o adevărată pasiune pentru The Edge, chitaristul grupului irlandez. Nu pierdea nici o ocazie de a pune măcar o piesă de-ale lor în emisiunea ei. La radio toată lumea făcea de câteva luni glume pe seama aerului visător pe care îl afișa ca o mască după ce, într-un sfârșit, reușise să obțină un interviu cu idoli săi.

În timp ce cobora pe șoseaua plină de curbe de la Beausoleil, care duce către centru, începu să bată măsura cu piciorul sfîng, acompaniat de niște lovituri ușoare ale mîinii drepte în volan, asistîndu-l pe Bono, care istriosea cu o voce plină de supărare și de melancolie povestea unui bărbat venit *in the name of love*.

În aer plutea o vară timpurie, cu parfumul acela unic pe care numai orașele de mare îl au. Mirosoare de mare, pini, rozmarin și nimic în mod deosebit. Promisiuni și pariuri. Primele – nerespectate, celelalte – pierdute.

Marea, pinii, rozmarinul și florile de vară aveau să mai fie acolo mult timp după el și după ceilalți ca el care se chinuiau în locul acela și în alte locuri asemenea.

Dar ce conta, conducea o mașină decapotabilă, vremea era frumoasă, părul îi flutura în vînt, avea inima plină de speranțe și de așteptări.

În lume există lucruri mai rele.

În ciuda orei, era singur pe stradă.

Luă chiștocul de la țigară și, ținîndu-l între degetul mare și mijlociu, îl aruncă în sus, urmărindu-i în oglinda retrovizoare parabola luminoasă. Îl văzu căzînd pe asfalt și împrăștiindu-se în scînteii minuscule. Ultimul fum suflat se pierdu și el în același vînt.

Ajunse la capătul pantei și ezită o secundă, nehotărît în privința străzii pe care s-o aleagă ca să ajungă în zona portului. În timp ce parcurgea sensul giratoriu, se decise pentru o plimbare în centru și o luă pe Boulevard d'Italie.

Principatul începuse să se umple de turiști. Marele Premiu de Formula 1 care de-abia se terminase era ca un semnal al începutului verii la Monte-Carlo. Din acest moment, pe coastă, zilele, serile, nopțile începeau să fie un *du-te-vino* de actori și spectatori. Pe de-o parte, limuzine cu șofer, iar înăuntru, lume cu un aer autosuficient și plictisit. Pe de altă parte, mașini ieftine pline de oameni transpirați și rămași cu gura căscată. Identici cu cei care acum se zgîiau la vitrine, cu luminile reflectîndu-li-se în priviri. Sigur exista cineva care se întreba cum să își facă timp să vină și să cumpere haina aceea, în timp ce altcineva se întreba cum să găsească bani ca s-o cumpere. Ca albul și negrul, două categorii extreme, între care se întinde o serie impresionantă de nuanțe de gri. Mulți care trăiesc cu unicul scop de a arunca praf în ochi și alții care încearcă să scape de praful din ochi.

Jean-Loup se gîndi că, la urma urmei, prioritățile vieții sînt destul de simple și de bine-cunoscute și doar în câteva locuri din lume, precum acela, este posibil să le stabilești valoarea. Goana după bani, pe primul loc. Unii îi au, și toți ceilalți îi vor. Simplu. Un loc comun devine ca atare datorită dozei de adevăr pe care o implică. Poate că banii nu aduc fericirea, dar să aștepti fericirea e un mod frumos de a-ți petrece timpul.

Așa gîndeau toți.

Celularul din buzunarul de la cămașă începu să sune. Îl scoase și răspunse fără să citească pe display numele celui care îl suna, întrucît știa foarte bine despre cine e vorba. Vocea lui Laurent Bedon, regizorul și realizatorul emisiunii *Voices*, pe care Jean-Loup o făcea la Radio Monte Carlo în fiecare seară, nu se auzea bine din cauza fișitului aerului în microfonul de la telefon.

– Crezi că în seara asta o să ne onorezi cu prezența sau trebuie să ne descurcăm fără starul nostru?

– Salut, Laurent! Sosesc, sînt deja pe drum.

– Bine. Știi că lui Robert i se strică pacemakerul cînd un DJ nu sosește la radio cu cel puțin o oră înainte de începerea emisiunii. Deja scoate fum pe urechi!

– Și pe urechi? Nu-i ajungea fumul de țigări cu care ne intoxică?

– Se pare că nu.

Între timp, trecuse de Boulevard d'Italie și ajunsese pe Boulevard des Moulins. Vitrinele iluminate, mărginind ambele părți ale străzii, erau larg deschise către o mare de așteptări, ca ochii îmbietori ai prostituatelor de lux. În ceea ce le privea pe acestea din urmă, ajungeau puțini bani pentru a le vedea împlinite...

Biziitul ușor al celularului, care interfera cu radioul din mașină, îi deranja. Jean-Loup puse telefonul la cealaltă ureche și imediat zgomotul dispăru. Ca și cum acesta ar fi fost un semnal cunoscut de ei doi, Laurent schimbă tonul.

– Lăsînd gluma la o parte, grăbește-te. Am avut o grămadă...

– Așteaptă o secundă. Poliția, îl întrerupse Jean-Loup.

Lăsă brusc mîna în jos și își luă cea mai cuminte figură posibilă.

Ajunsese la intersecția cu Avenue de la Madone, la semafor, și se oprise pe banda din stînga, așteptînd să se facă verde. La colțul intersecției se afla un polițist în uniformă care era atent ca șoferii să respecte indicațiile partenerului său luminos. Spera să fi ascuns telefonul suficient de rapid și să nu fi fost văzut. La Monte-Carlo erau foarte riguroși în privința folosirii celularului în timpul condusului. În momentul acela nu avea chef să piardă timpul în lungi discuții cu un polițist scrupulos.

Cînd se făcu verde, Jean-Loup o luă la stînga, trecînd pe sub privirea suspicioasă a agentului. Îl văzu întorcînd capul și urmărind mașina cu privirea, în timp ce dispărea pe panta din fața hotelului Metropole.

Imediat ce se asigură că nu mai poate fi văzut, Jean-Loup ridică mîna și puse din nou telefonul la ureche.

– Am scăpat. Scuză-mă, Laurent! Ce ziceai?

– Ziceam că am cîteva idei plauzibile și vreau să le discut cu tine înainte să intri în direct. Grăbește-te!

– Cît de plauzibile? Cît 32, sau 27?

– Du-te în mă-ta, amărîtule! replică imediat Laurent, în glumă, dar cam iritat.

– Cum zicea nu știu cine, nu am nevoie de sfaturi, ci de soluții clare.

– Termină cu tîmpeniile și mai bine grăbește-te!

– Da, să trăiți! Sînt deja la intrarea în tunel, minți Jean-Loup.

Laurent închise telefonul. Jean-Loup zîmbi. Laurent își definea de fiecare dată ideile noi în felul acela: plauzibile. Dacă era să dea Cezarului ce era al Cezarului, trebuia să admită că așa erau, aproape întotdeauna. Din păcate pentru el, definea în același fel și numerele despre care *simțea* că aveau să iasă la ruletă, lucru care nu se întîmpla aproape niciodată.

La intersecție viră la stînga ca să coboare pe Avenue des Spelugues. În dreapta sa se zăreau reflexele luminilor din piață, cele două clădiri, Hotel de Paris și Café de Paris, construite una în fața celeilalte, ca niște santinele de o parte și de alta a cazinoului, profitînd fiecare de strălucirea lui. Parapetele și tribunele mobile ridicate cu ocazia Marelui Premiu fuseseră demontate într-un timp record. Nimic nu trebuia să întunece prea mult timp sacralitatea păgînă a aceluși loc, destinat cultului jocului, al banilor și al aparenței.

Lăsă în dreapta sa și apoi în spate Piața Cazinoului, coborînd cu viteză moderată panta pe care, cu cîteva zile înainte, automobilele Ferrari, Williams și McLaren o străbătuseră cu o viteză ne bună. După curba de la Portier, simți pe față briza care venea dinspre mare și zări luminile galbene ale tunelului. Îl străbătu simțînd aerul mai rece, cufundîndu-se în luminozitatea aceea nenaturală care amesteca treptat culorile și le făcea pe toate la fel. La celălalt capăt al tunelului regăsi spectacolul portului iluminat, unde, în acel moment, pluteau, foarte probabil, o sută de milioane de euro în bărci. În sus, pe partea stîngă, fortăreața, cu palatul regal învăluit în lumini difuze, părea că veghea plină de respect ca somnul prințului și al familiei sale să nu fie deranjat de nimeni.

Cu toate că priveliștea aceea îi era familiară, constituia un spectacol la care nu puteai să rămii indiferent. Jean-Loup

nu se mira că turiști veniți din Osaka, din Austin sau din Johannesburg rămâneau cu răsuflarea tăiată în fața acelei imagini sau făceau febră musculară la mâini de la aparatul foto.

Practic ajunseser. Continuă să meargă pe lângă port, unde lucrările de demontare a tribunelor se desfășurau cu mult calm, trecu prin fața Piscinelor și, imediat după curba Rascasse, viră la stînga și o luă pe rampa de la parcare subterană, construită pe trei etaje, exact sub piațeta amplă din fața sediului postului de radio.

Parcă mașina în primul spațiu liber și o luă pe scări. Ecolu muzicii din Stars'N'Bars se auzea pînă la el prin ușile deschise ale localului. Era un loc obișnuit pentru cei familiarizați cu viața nocturnă din Monaco, un video-pub în care să bei o bere sau să guști vreo mîncare tip Tex-Mex, așteptînd să treacă vremea, înainte ca lumea să se împrăstie prin discotecile și prin localurile de pe coastă.

Porticurile amplei construcții unde își avea sediul Radio Monte Carlo, care dădeau în Quai Antoine Premier, găzduiau o grămadă de afaceri extrem de eterogene: restaurante, concesionari pentru construirea bărcilor, galerii de artă, studiourile lui Tele Monte Carlo.

Jean-Loup ajunse în fața ușii cu geamuri și apăsă pe soneria interfonului. Se așeză în fața telecamerei astfel încît să fie încadrat în prim-plan doar ochiul drept.

Vocea lui Raquel, secretara, avea tonul cel mai amenințător pe care i-l știa.

– Cine e?

– Bună seara, sînt domnul Ochi pentru Ochi. Puteți să îmi deschideți, vă rog? Mi-am pus lentilele de contact și amprenta retinei nu funcționează.

Se dădu în spate, astfel încît fata să-l recunoască. În interfon se auzi mai întîi un rîs înfundat, apoi o voce condescendentă.

– Urcă, domnule Ochi...

– Mulțumesc! Venisem să vă vînd o enciclopedie, dar, în situația dată, m-aș mulțumi cu niște colir...

Imediat se auzi pocnetul sec al încuietorii care se deschidea. Cînd ajunse la cel de-al patrulea etaj, ușa automată a liftului alunecă într-o parte, și iată-l în fața obrazilor grăsuți ai lui Pierrot, care stătea pe hol, cu un teanc de CD-uri în mînă.

Pierrot era un fel de mascotă a postului de radio. Avea douăzeci și doi de ani, dar creierul unui copil. Era ceva mai scund decît media, cu o față rotundă și un păr care stătea întotdeauna în sus, drept, și care îi dădea lui Jean-Loup impresia caraghioasă că băiatul îi zîmbește tot timpul printr-un ananas.

Pierrot era cea mai incoruptibilă ființă de pe fața pămîntului. Avea darul, pe care doar cîteva persoane simple îl au, de a inspira simpatie la prima vedere și de a-și arăta atașamentul numai față de cine credea că o merită. Și instinctul său rar dădea greș.

Adora muzica, și mintea sa, care se încurca în cel mai elemental raționament, devenea dintr-odată analitică și coerentă în momentul în care începea să vorbească despre muzică.

Avea o memorie de computer în ceea ce privea imensa arhivă a postului și muzica în general. Era de-ajuns să-i dai titlul sau refrenul unui cîntec, ca să-l vezi cum o ia la fugă și se întoarce rapid ținînd în mînă discul sau CD-ul cu piesa respectivă. Datorită asemănării sale cu personajul din film, în radio îl botezaseră Rain Boy.

– Bună, Jean-Loup!

– Pierrot, ce mai faci aici la ora asta?

– Mama mea muncește pînă tîrziu în seara asta. Domnii au o cină. O să vină să mă ia exact cînd *se face puțin mai încolo*.

Jean-Loup rîse în sinea lui de expresia băiatului. Modul de exprimare al lui Pierrot aparținea unei limbi proprii, un limbaj aparte, în care candoarea greșelilor și inocența absolută cu care erau pronunțate deveneau uneori sursa unor replici delicioase.

Mama lui, care trebuia să vină să-l ia exact cînd *se face puțin mai încolo*, își cîștiga traiul ca menajeră la o familie de italieni rezidenți la Monte-Carlo.